

Sloupová síň

Díky za poslední zprávu. Už sedíme ve vozítku a jedeme po čáře R1 k místu, které bylo označeno jako „Hlavní uzel čištění uvolněné paměti.“ Zatím probíhá cesta bez problémů a celkově je to nuda. Kolem nás jsou jen bílé stěny. Občas jsou stěny dál, když projíždíme nějakým větším prostorem, občas zas blízko, to v průběhu jízdy různými chodbami. Čára s označením R1 je stále před námi. Měli jsme obavy, jak to bude s křížením čar, ale ukázalo se, že vyhledáním určité cesty na kontrolním panelu v řídicí místnosti se všechny ostatní čáry vypnuly a je vidět jen ta jedna – R1. Tím pádem se čáry nekříží a jízda je úplně plynulá a bez zastávek.

To jsem ale už zase předběhl. Měl bych vám všechno říct po pořádku. Saja usnula, a tak je pro to teď ideální doba.

— — —

Jak jsme odešli z řídicí místnosti 2B, došlo nám, že Saja nemá oblek, který místní Jaosovi pomocníci nevidí, a tím pádem nás může prozradit. Co s tím? Nabízel jsem Saje, ať si vezme oblek ona, ale ona nechtěla.

„Jen si ho nech! Já bych ho stejně neoblékla, jsi tlustší!“

„Já že jsem tlustší? Podívej se na sebe...“

„No dobře, nejsi tlustší, asi by to šlo, ale pak budeš bez obleku ty a jsme na tom stejně.“

„Úplně stejně ne. Tebe už znají a mě zatím ne.“

„No právě. Kdyby mě znovu chytili, tak to bude vypadat, že jsem utekla a nikdo další tu není, ne? O tobě nebudou vědět.“

Musel jsem uznat, že na tom něco bude, a oblek jsem si nechal.

Během našeho hovoru jsme došli až ke vstupní bráně nebo, chcete-li, vratům. Vedle nich byl panel s tlačítky pro ovládání. Vzpomněl jsem si, že jsem zvenku otevřel jen malé dveře, kterými jsem prošel za tím mužem v plášti.

„Co tady zmáčknout?“ uvažoval jsem nahlas.

Saja zatím přešla k panelu a po chvíli zmáčkla malé tlačítko vlevo. Prstem na něj ukazovala: „Malé tlačítko, malé dveře... ne?“

Ozvalo se zarachocení a celá brána se začala velmi pomalu zvedat.

„Á jejdá...“ vydechla Saja.

Rychle jsem přiskočil k panelu a zmáčkl tlačítko vedle. Brána se zastavila a začala klesat. Naštěstí se zvednula jen několik centimetrů nad zem.

„Myslíš, že si toho někdo všimnul? zeptal jsem se.

„To jako, jestli si někdo všimnul toho randálu?“ divila se Saja. „Kdo by si ho nevšimnul! Leda že by tam nikdo nebyl.“ Schovali jsme se a chvíli čekali. Nic se nedělo.

Teď bylo jasné, že to velké tlačítko musí otevřít malé dveře. Ale co když ne. S obavami jsem Saje řekl, ať zkusí to druhé tlačítko.

„Opravdu mám?“ ptala se trochu nervózně, jako by se bála, co se zase stane.

„Větší randál to snad nespustí, no ne? Jen ho stiskni!“

„A co když je to nějaké rychlozvedání a ten hluk bude ještě větší?“

Přešel jsem k panelu a stiskl velké tlačítko. Ozvalo se celkem tiché zasyčení a přede mnou se otevřely dveře.

„Vidíš! Jen malé dveře. Počkej tu, zjistím, co se děje na druhé straně. Pro jistotu se zase schovej.“

Saja poslechla a odkračela za bednu. Já pomalu vyšel ven. Sál vypadal jako předtím a hlavně – nikdo tu nebyl. Žádný podivný Jaosův pomocník, žádní muži v pláštích, nikdo.

Vrátil jsem se pro Saju a společně jsme zamířili k vozítku. Když ho Saja uviděla, moc se jí líbilo. Musel jsem jí podrobně vysvětlit, jak vozítko funguje. Vlezli jsme dovnitř.

„Parádní sedačky!“ rozplývala se Saja.

„Počkej, až na nich budeš sedět delší dobu. Jsou docela tvrdé.“

„Kdepak, sedí se na nich výborně.“

Potom jsme zkoušeli kanál minulosti a posílali vám poslední zprávu. Mezitím, než dorazila vaše odpověď, jsme vymýšleli, jak sledovat čáru R1. Vzhledem k tomu, že všude po zemi byl ten prášek, čáry nebyly vidět. Zkusili jsme rukama odměst část podlahy a našli jsme čáru s označením R1. To byl první úspěch. Další čáry tu totiž nebyly. Asi jsme je tím hledáním cesty v řídicí místnosti vypnuli. Tím se vyřešil problém s křížením různých čar. Říkali jsme si, že budeme muset na každé křižovatce čar zastavit a hledat tu správnou. Takto to bylo mnohem jednodušší. Zbývalo vyřešit, jak odmetat před světelným čidlem všudypřítomný jemný prášek. Saja navrhovala něco jako radlici, která by prášek odhrnovala, já zase vrtuli, která by ho odfukovala.

Jakmile přišla vaše zpráva, pustili jsme se do programování a dalších úprav. Museli jsme totiž vozítko trochu upravit. Zabudovali jsme světelné čidlo a zkoušeli sledovat kus odmetené čáry. Vozítko jelo hodně pomalu, ale čáru sledovalo. Věděli jsme, že čára R1 vede na druhou stranu sálu, a tak jsme kus popojeli bez toho, abychom sledovali čáru. Saja se přitom naučila ovládat vozítko a hned navrhovala několik vylepšení. Napravo se objevila chodba.

„To bude ono!“ řekla Saja a zacouvala s vozítkem o kus zpět.

„Jdu najít naši čáru,“ řekl jsem a vylezl ven. Stačilo odměst kousek podlahy a našel jsem ji. Pak vylezla i Saja a začali jsme řešit odmetání prášku.

„Podívej,“ ukazovala Saja na podlahu, „je úplně rovná. Nejlepší bude ta radlice“

Tak jsme před čidlem postavili radlici, která zasahovala až na podlahu. Byla přitom připevněná tak, že ji jedna kostka z podvozku vozítka přitlačovala k podlaze jako péro. Zároveň ale bylo možné radlici nadzvednout. To kdybychom náhodou najeli na nějakou překážku. Úpravy nám zabraly spoustu času. Nakonec radlice odhrnovala prášek výborně.

Objevil se ovšem další problém, se kterým jsme nepočítali. Za námi zůstávala odmetená čára. Kdokoli nás tedy mohl velice snadno sledovat.

„Co s tím?“ podíval jsem se s obavami na Saju.

„No a co dát dozadu tu tvoji vrtuli? Ta ten prášek rozfouká a nikdo nic nepozná.“

„Sajo, ty jsi génius!“ řekl jsem obdivně.

Saja se zatvářila naoko strašně vážně. „Já vím,“ pronesla a pořád se snažila tvářit tak vážně. Pak už to ale nevydržela a začala se smát.

Postavili jsme vzadu na jednom boku vozítka vrtuli. Ukázalo se, že to chce ještě jednu na druhé straně. Další motor se už ale nedal připojit. Vyřešili jsme to několika převody tak, že obě vrtule hnal jeden motor.

„Tak a jdeme to vyzkoušet,“ prohlásila Saja.

S napětím jsme rozjeli vozítko... Fungovalo to. Vozítko sledovalo čáru a za námi bylo zase vše zahalené tím jemným práškem. Oba jsme z toho měli velkou radost a Saja začala zpívat jednu známou písničku. Vymýšlela si slova, a tak z toho byla oslavná píseň na naše vozítko. Pak ale prohlásila: „Jede to tak pomalu, že tam dojedeme za měsíc.“ A byla to

pravda. Museli jsme znovu ven a zase představovat. Využili jsme vaše zkušenosti a postavili převodovku.

Vozítko teď mohlo jet podstatně rychleji, asi tak 10×. Odhadoval jsem to alespoň na 20 m za sekundu. A to už je nějaká rychlost! Kolik je to km za hodinu, to už si určitě spočítáte...

Znovu jsme procházeli program pro sledování čáry a vše kontrolovali.

„Představ si, že v té rychlosti narazíme do zdi,“ řekla Saja a otrásla se tou představou.

„Musí to být bezchybné! Ale to prý u programu nikdy není zaručené.“

„U našeho to bude zaručené. Já to zaručuji!“ prohlásila pevně Saja.

A tak jsme zase testovali a testovali a upravovali a upravovali. Pak už bylo vše tak odladěné, že jsem začal věřit, že máme bezchybný program. Saja ještě na poslední chvíli připojila další tlačítko jako nárazník a naprogramovala nouzové zastavení při nárazu.

Nasedli jsme do vozítka a vyrazili. Ze začátku jsme měli docela strach, protože se nám zdálo, že každou chvíli narazíme do nějaké stěny. Testování programu sledujícího čáru se ale vyplatilo. Jeli jsme po čáře, žádný náraz do zdi se nekonal.

Teď už jedeme několik hodin a stále je to to samé. Chvillemi si povídáme a plánujeme, co dál. Dohadujeme se, co je asi v místě označeném „Hlavní uzel čištění uvolněné paměti“. Strídavě taky spíme. Jo, a Saja snědla skoro všechny zásoby jídla. Prý jí vyhládlo a protože jsem ji označil za génia, má právo doplnit energii svým geniálním mozgovým buňkám.

— — —

„Sajo, prosím, pošli to kanálem minulosti, já si taky zase na chvílku zdřímnu,“ požádal jsem ji, když se probudila.

„Jasně. A můžu si to přečíst?“

„Jo, klidně.“

Pak jsem usnul...

Probudil mě nějaký velký náraz. Vyletěl jsem ze sedátka a naplácnul se na přední stěnu. Saja byla vedle mne v podobné poloze. Prst si držela před ústy a naznačovala, že nemám vydat ani hlásku. Vozítko stálo na místě. Naštěstí se nepřevrátilo.

Opatrně jsem vyhlédl průzorem ven. Byli jsme v nějaké spojovací chodbě a před námi ležel podivný Jaosův pomocník a nehýbal se. Naklonil jsem se k Saje a pošeptal jí přímo do ucha: „Narazili jsme do Jaosova pomocníka. Čidlo nárazu je zmáčknuté. Bez přeprogramování nebudeme moct odjet.“ Saja rychle vyndala notebook a začala měnit program.

Jaosův pomocník stále ležel bez hnutí. Najednou se za námi začalo ozývat nějaké pípání. Podíval jsem se zadním průzorem a uviděl další dva Jaosovi pomocníky, jak se blíží chodbou k nám.

„Dělej!“ šeptl jsem Saje do ucha.

Saja nahrála upravený program. Začal jsem s vozítkem couvat. Pomocníci byli čím dál blíže. Už to vypadalo, že do nás narazí ještě zezadu. Rychle jsem vozítko rozjel dopředu a objel ležícího pomocníka, který nám zablokoval cestu. Naštěstí tam bylo vlevo dost místa.

Bylo slyšet, jak Saja zhluboka vydechla. Pak potichu dodala: „Uff, to bylo o fous...“

Pokračovali jsme v cestě, ale ani jeden z nás už neusnul. Sledovali jsme cestu před námi a vyhlíželi Jaosovy pomocníky. Žádný se ale neobjevil.

Ukázalo se, že Saja zatím neodeslala zprávu kanálem minulosti. Prý se se mnou chtěla domluvit na smazání mé

poznámky o snědených zásobách. Chvíli jsme se dohadovali a pak jsme odeslání zprávy odložili na později.

Začal jsem přerovnávat věci ve vozítku, když vtom Saja vozítko zastavila. Zatahala mě za rameno: „Podívej! Kde to jsme?“

Vozítko stálo na kraji velkého sálu. Takový sál jsme ale ještě neviděli. Všude kolem bylo zvláštní průhledné světélkující potrubí. Trubky byly různě tlusté a vedly na všechny strany. Nahoru, dolů, doprava, doleva... různě se křížily, spojovaly a zase rozdělovaly. Všechny přitom poblikávaly různými barvami, jako by v nich proudilo různě barevné světlo. K tomu se v sálu ozývalo ještě takové tiché bzučení.

„To je jako nějaká světelná atrakce, jako vesmír zavřený v trubicích,“ vydechla s tichým úžasem Saja.

„Jo, jako nějaký světelný tanec,“ dodal jsem.

„Pojď se podívat ven. Chtěla bych se toho dotknout.“

„Myslíš, že je to dobrý nápad? Co když to přivolá Jaosovy pomocníky?“

„Jen na chvílku,“ žadonila Saja.

„Dobře, ale opravdu chvílku a jedeme dál.“

Vylezli jsme ven a Saja se vydala k nejbližší světélkující trubce. Opatrně k ní přiblížila ruku. „Jé, to brní jako v terminálu vědění nebo ve vizualizaéru.“

„Ukaž?“ také jsem dal ruku k jedné z trubek. „To je zvláštní... máš pravdu, je to podobné jako ve vizualizéru, ale přitom jiné...“

„Taleku, vidíš to taky?“ řekla najednou trochu znepokojeně Saja.

„Co?“ nechápavě jsem se rozhlížel.

„Pojď sem.“

Došel jsem k Saje a dotknul se trubky, na které měla Saja ruku.

„Tak co?“

„Nic!“

„Tak polož ruku na tu moji.“

Položil jsem ruku na Sajinu a uviděl před sebou našeho starého známého. Byl to ten muž, který nám kdysi předal stavebnici a vytvořil kanál minulosti. Vypadalo to, že nám chce něco říct, ale my nic neslyšeli. Pak jsme přece jen zaslechli několik útržků: „Ry... ry... rych... rychle od nejbližšího sloupu k nej... nejbl... nejbližšímu slou... sloupu. Do stře... střed... středu k ce... cele vy... mazání.“ Pak muž zmizel.

„Vidíš ho ještě?“ ptal jsem se. Saja zavrtěla hlavou.

„Co to mělo znamenat? Jako by to byly nějaké linky pro vedení informací,“ přemítala Saja nahlas.

„A my něco z těch informací zachytili. Nějakou zprávu pro nás? Slyšelas někdy o cele vymazání?“

„Ne, neslyšela, ale asi jsme dorazili do té velké hranaté místnosti. Podle plánu tam byla uprostřed menší místnost. Pojď se tam podívat.“

„Tady ale neprojedeme. Můžeme pokračovat po obvodu místnosti, kde je čára, ale do středu? – To leda pěšky.“

„Tak půjdeme pěšky. Snad se nebojíš, Taleku!“

„Bát by ses měla ty, ty nemáš oblek.“

Saja se zamračila: „Ale já se bojím. A taky jsem zvědavá. A možná nás ten muž potřebuje, třeba to byl vzkaz, abychom tam šli.“

„Myslíš, že ta místnost uprostřed je ‚cela mazání‘? A že nás tam volal? Tak jdeme.“

Vzali jsme z vozítka pár věcí – notebook, dvě stavebnice a nějaké jídlo. S vozítkem jsme zajeli kousek dál mezi potrubí, takže nebylo skoro ani vidět.

Zamířili jsme do středu místnosti. Bylo to skoro jak bludiště. Naštěstí jsem si všiml, že i když se potrubí různě kříží a větví, ty nejsilnější trubky vedou stále stejným směrem. Šli

jsme tím směrem a asi po půlhodině jsme oba začali pochybovat, jestli jdeme dopředu a nebo bloudíme.

„Já bych šla tudy.“

„A já radši tudy.“

„Ne, tohle bude lepší směr.“

„Tak si tam jdi, já jdu tudy!“

Po menším dohadování jsme šli společně dál původním směrem. Za další půlhodinu jsme dorazili ke zdi.

„Buďto jsme celý sál přešli, nebo jsme uprostřed...“

„Kdybychom ho přešli, nebyla by tu obvodová cesta? Já myslím, že jsme uprostřed! Pojď, půjdeme podél zdi.“

Šli jsme podél zdi a došli k místu, které připomínalo vstup do sálu dvanácti. Byl to takový půlkruhový vstup se světelnou clonou. Nebyl tu ale žádný nápis a světlo mělo jinou barvu, bylo modré. „Zkusíme to projít?“ zeptal jsem se, i když mi bylo jasné, že to zkusíme.

Saja natáhla ruku a dotknula se clony. „Au!“ uskočila dozadu. „Dalo mi to ránu!“

„Třeba musíš rychle!“ Zkusil jsem rychle vejít dovnitř. Bez problémů jsem clonou prošel. Za clonou byla malá místnost. Bylo tu šero a viděl jsem další mihotavou světelnou clonu na dalších dveřích, tentokrát červenou. Zkusil jsem projít zpět. Šlo to opět bez problémů.

Saja seděla na zemi několik metrů před clonou a brečela.

„Proč brečíš?“

„Já nebrečím! Já jsem jenom dostala další ránu. Chtěla jsem za tebou taky rychle projít a odhodilo mě to až sem! Tak bych chtěla vidět tebe, jak nebrečíš.“ Otrěla si oči a řekla: „Musí to být tím oblekem. Půjč mi ten oblek, prosím!“

Dohodli jsme se, že já vejdu dovnitř první a oblek vyhodím ven. Saja si ho oblékne a přijde za mnou. Pak stejným způsobem projdeme druhou clonu.

Prošel jsem první clonou, sundal si oblek, vyhodil ho ven a za chvíli byla Saja u mě. Po pár krocích jsme stáli před další clonou. Tentokrát šla první Saja – měla oblek. Jen co se ale Saja dotkla clony, odletěla od ní dobré dva metry.

„Tos udělal naschvál!“ rozkřikla se na mě a přitom si už zase utírala slzy z očí.

Neudržel jsem se a začal se smát.

„No počkej!“ Saja rychle vyskočila ze země za začala mě honit. Úspěšně jsem unikal až do chvíle. Kdy prudce změnila směr a já zakopnul o její nohu. Ještě jsem před sebe stačil natáhnout ruce a zmizel jsem za druhou světelnou clonou. Bylo tam stále stejné přítmí a nějaké řady sloupů.

Vrátil jsem se za Sajou. „Asi to musíš sundat.“

Saja si sundala můj oblek a nechala ho složený na hromádce vedle vstupu. „Snad tady zůstane. Jinak neprojdeme první clonou ven.“

Prošli jsme společně druhou clonou. Před námi byla spousta hustě rozesetých sloupů. Občas mezi nimi prolétlo něco jako elektrický výboj. Zdálo se, že sloupy jsou nějak pravidelně rozmístěné. Chtěl jsem jít mezi ně, ale Saja mě zadržela.

„Rychle od nejbližšího sloupu k nejbližšímu sloupu – tak nějak to říkal.“

„Ale který je nejbližší? Vždyť to skoro vypadá, jako by tvořili čtverce.“

„Asi to budou spíš obdélníky. Ale neodhadnu, co je blíž.“

„Bude to něco kolem dvou metrů.“

„Asi jo, taky bych řekla tak dva metry.“

Chvíli bylo ticho. Rozhlíželi jsme se kolem, ale šero se po několika metrech měnilo ve tmou. Pak už nebylo vidět nic. Jen občasný záblesk umožnil pohled dál. Vypadalo to, že jsou tu samé sloupy.

„Postavíme si dálkoměr z ultrazvukového čidla, to by mohlo pomoci.“

„Ty jsi génius, Taleku!“

„Já vím, příště mám nárok na polovinu zásob,“ řekl jsem na to a pustili jsme se do stavby dálkoměru. Za chvíli jsme byli hotoví.

„Není vidět na displej, ještě by to chtělo osvětlení ze světelného čidla,“ navrhovala Saja.

„Nebo to udělat tak, že bychom se otočili kolem dokola a při druhém kolečku by kostka pípнула u správného směru.“

„Moc to komplikuješ,“ řekla Saja a připojila ke kostce světelné čidlo, které malou úpravou v programu rozsvítila.

„Tady ten sloup je nejbliž vstupu, je to 185 cm. Jdeme?“

„Počkej, ještě pošleme zprávu kanálem minulosti.“

„Tak ji pošli a jdeme,“ řekla Saja.

A tak vám posílám další zprávu. Stejně by mě zajímalo, jestli byste nevymysleli, jak najít ten nejbližší sloup bez koukání na displej... a třeba postavit robota, který by pak ten nejbližší sloup našel a jel směrem k němu? Zvládnete to?